

talt, havde været vel overveiet. Hvis den ærede Formand havde Noget at bemærke derved, saa skulde jeg naturligtvis underkaste mig den høitærede Formand. Dette har han imidlertid ikke gjort, men kun opfordret mig til at være moderat fra min Side, og en saadan Opfordring har jeg altid i mit eget Hjerte.

Formanden: Jeg troede, at, hvad Formanden nys sagde, ikke kunde misforstaaes. Da det ærede Medlems sidste Uttringer faldt umiddelbart efter Formandens Bemærkning, maatte jeg gjøre det af mig fremsatte Spørgsmaal.

Rehmann: Jeg skal ikke komme tilbage til de Bemærkninger eller til de ganske enkelte Punkter, hvori jeg før fandt det rigtigt strax paa fevft Gjemning at værne mig mod Misforstaaelse fra den ærede Cultusministers Side, og forsaavidt være jo ogsaa den ærede Formands Udtryk rettede mod os begge. Jeg skal kun indskrænke mig til den ene Bemærkning, at, naar Cultusministeren har troet i sin Bestalling at have tilstrækkelig Hjemmel til at tale saaledes om Universitetet og Kirken, som han gjorde, saa kan jeg for mit Bedkommende meget let finde mig i at dele Stæbne med dem.

Fischer: Jeg skal tillade mig endnu at knytte et Par Bemærkninger til det først delatterede Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Examenscommissioner, og jeg vil da begynde med nogle Uttringer, som bleve fremsatte af det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David). Det ærede Medlem bemærkede nemlig, at man ved at vurdere Betydningen af, at Bevillinger til Examenscommissioner tidligere have været] optagne paa Finantsloven, maatte tage Hensyn til, at vi, dengang denne Bevilling første Gang vedtoges, befandt os i en stærkt bevæget Tid. Dette forholder sig imidlertid ikke saaledes. Finantsloven for 1863—64 blev forelagt i October 1862, og dengang var ingenlunde den stærke Bevægelse begyndt, som fulgte i Slutningen af 1863, en Bevægelse, som meget vel vilde

have kunnet undskyldes, at man havde overseet et Punkt i Finantsloven. Deri ligger altsaa ingen Undskyldning. Fremdeles skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke var den eneste Gang, at denne Bevilling var paa Finantsloven, den er ogsaa optagen i Finantsloven for 1868—69, og hvad var der da, som kunde bevirke, at Landstingets Opmærksomhed ikke blev tilstrækkelig, henvendt derpaa? Jeg seer Intet. Naar dette overveies nøiere, vil det vise sig at være en mindre heldig Undskyldning, man saaledes har fremført. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) sagde, at han principielt var for Reformer ved Universitetet. Det glædede os sikkert Alle at høre disse Bemærkninger, thi vi ere Alle overordentlig villige til at lægge stor Vægt just paa det ærede Medlems Udtalelser, naar der tales om Universitetet, og det ærede Medlem gav sine Tanker i den Henseende en bestemt Retning idag, idet han sagde: „Nyd op, ikke ved at forlange Betænkninger afgivne, men ved at handle. Men det gjør man ikke. Derimod siger man: Lad Universitetet sidde i sin Sunn, imedens vi oprette Examenscommissioner.“ Jeg veed ikke, om nogen Anden har sagt Saadant eller har tænkt Saadant, jeg har hverken sagt det eller tænkt det; men hvad jeg vil sige, det skal jeg formulere saa kort som muligt, fordi jeg troer, at vi Alle i dette Diebliff ere vel disponerede til snart at faae Mødet sluttet. Jeg siger: Universitetet er ikke tilbøieligt til i rette Tid selv at tage Initiativet til tidsvarende Reformer, og naar Initiativet dertil tages af Andre, saa sætter Universitetet „en seig Modstand“ — jeg citerer det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn — mod saadanne Forsøg, idet man er stærkt tilbøieligt til at gaae ud fra, at saadanne Forsøg ere et Dvergreb paa Universitetets egne Egenmærker. Dette troer jeg er en uheldig Omstændighed ved Universitetet, og jeg vil uforbeholdent tilstaae, at jeg er tilbøieligt til at antage, at hiint første Forslag, som fremkom i 1862 om en Examenscommission, ikke staaer ganske uden Forbindelse med, hvad jeg nys har omtalt. Jeg troer, at det er netop denne seige Modstand, som det ærede Medlem nævnte (Madvig: Som man tillægger os), der har